

I forbindelse med ratifikationen af konventionen vil Danmark i medfør af artikel 27, stk. 2, afgive følgende erklæringer:

- 1) Erklæring om, at de anmodninger om gensidig retshjælp, der er omfattet af artikel 6, stk. 5 og 6, ikke kan fremsendes direkte mellem judicielle myndigheder på den ene side og toldmyndigheder eller (andre) administrative myndigheder på den anden side, men skal fremsendes via den centrale myndighed i den anmodede medlemsstat, jf. artikel 6, stk. 7.
- 2) Erklæring om, at det i artikel 9, stk. 3, omhandlede samtykke vil blive krævet forud for indgåelsen af en aftale om en midlertidig overførsel af en frihedsberøvet person efter artikel 9, stk. 1.
- 3) Erklæring om, at Danmark ikke imødekommer anmodninger om afhøring af en tiltalt ved hjælp af videokonference, jf. artikel 10, stk. 9.
- 4) Erklæring om, at Danmark ikke er bundet af artikel 14 om diskrete undersøgelser, jf. artikel 14, stk. 4.

3.6. EF-domstolens fortolkningskompetence

EU-retshjælpskonventionen er vedtaget i medfør af artikel 34 i EU-traktaten (afsnit VI om politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager).

I medfør af EU-traktatens artikel 35, stk. 1, er EF-domstolen tillagt kompetence til at afgøre præjudicielle spørgsmål om bl.a. fortolkning af konventioner vedtaget i medfør af artikel 34. Dette forudsætter dog, at medlemsstaterne i medfør af artikel 35, stk. 2, afgiver en erklæring om, at de godkender EF-domstolens kompetence til at afgøre sådanne præjudicielle spørgsmål angående retsakter, der er vedtaget i medfør af bestemmelserne i EU-traktatens afsnit VI (3. søjle).

Danmark har ikke afgivet en sådan erklæring. EF-domstolen vil imidlertid kunne få forelagt præjudicielle spørgsmål fra domstolene i de lande, der har afgivet en sådan erklæring, dvs. har anerkendt EF-domstolens kompetence på området.

Hvis Danmark på et senere tidspunkt måtte afgive en sådan erklæring, vil også danske domstole få mulighed for præjudicielt at forelægge spørgsmål om fortolkning af EU-retshjælpskonventionen for EF-domstolen.

4. Den 2. tillægsprotokol til Europarådets retshjælpskonvention (2001-tillægsprotokollen)

4.1. Baggrund

Anmodninger om gensidig retshjælp i straffesager mellem Europarådets medlemslande fremsættes i dag

navnlig på grundlag af 1959-konventionen og 1978-tillægsprotokollen (se ovenfor pkt. 2).

Den 8. november 2001 vedtog Europarådets ministerkomité en tillægsprotokol til 1959-konventionen (2001-tillægsprotokollen), der samtidig blev åbnet for undertegnelse. Danmark undertegnede i den forbindelse 2001-tillægsprotokollen med sædvanligt ratifikationsforbehold.

Formålet med 2001-tillægsprotokollen er at forbedre og udbygge 1959-konventionen og 1978-tillægsprotokollen. 2001-tillægsprotokollen styrker medlemsstaternes muligheder for at bekæmpe kriminalitet, og tager samtidig hensyn til enkeltpersoners grundlæggende rettigheder.

Arbejdet med at udarbejde 2001-tillægsprotokollen blev påbegyndt i 1995, og har i et vist omfang afventet EU-landenes forhandlinger om EU-retshjælpskonventionen, der blev afsluttet den 29. maj 2000.

Bestemmelserne i 2001-tillægsprotokollen svarer i vidt omfang til bestemmelser i EU-retshjælpskonventionen. En række af bestemmelserne i 2001-tillægsprotokollen er ligefrem identiske – eller i alt væsentligt identiske – med tilsvarende bestemmelser i EU-retshjælpskonventionen. I modsætning til EU-retshjælpskonventionen indeholder 2001-tillægsprotokollen dog ikke bestemmelser om aflytning af telekommunikation.

4.2. Indhold

Kapitel I indeholder bestemmelser, der skal erstatte eller supplere bestemmelser i 1959-konventionen.

Artikel 1 er en generel bestemmelse om landenes forpligtelser i forbindelse med gensidig retshjælp i straffesager. Bestemmelsen skal erstatte artikel 1 i 1959-konventionen.

Efter artikel 1, stk. 1, forpligter de kontraherede parter sig til i overensstemmelse med konventionens bestemmelser i videst muligt omfang at yde hinanden bistand til retsforfølgning af forbrydelser. Ifølge artikel 1, stk. 2, finder konventionen ikke anvendelse med hensyn til fuldbyrdelse af beslutninger om frihedsberøvelse eller domme eller med hensyn til forbrydelser efter den militære straffelovgivning, som ikke er forbrydelser efter den almindelige straffelovgivning.

Artikel 1, stk. 3, indebærer, at gensidig retshjælp efter 1959-konventionen og de tilhørende protokoller tillige kan ydes i forbindelse med retsforfølgning for handlinger, der ifølge national lovgivning i det begærende eller anmodede land, eventuelt dem begge, betragtes som overtrædelser af bestemmelser, som kan afgøres af administrative myndigheder, hvis afgørel-